

Vermist

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Loes Leeman

Vermist

Twintig spraakmakende vermissingen

Met een voorwoord
van Jaap Jongbloed

Ambo|Anthos
Amsterdam

De verhalen in *Vermist* zijn waargebeurd.
Namen en plaatsen zijn om privacyredenen gefingeerd.

ISBN 978 90 263 4726 9

© 2019 Loes Leeman

Voorwoord © 2019 Jaap Jongbloed

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Uwe Reicherter/plainpicture/Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

Voorwoord	7
Hoop	11
De harington	27
De getuige	33
Ongeloof	54
Oorlogszusje	62
Het kwaad	77
Ufo	102
Het Legioen	110
Nergens thuis	127
De onderwereld	139
Loverboy	154
Geheugenverlies	161
Ontvoerd	179
Verscheurd	196
De ingenieur	205
Het Korfkindje	214
Zwarte Roos	222
Krokodillenvoer	239
Voor altijd	245
Het Snelwegmeisje	259

Voorwoord

Het is juni 1997. Op een zonnige ochtend rij ik naar Bergen, Noord-Holland.

Ik ga op bezoek bij de ouders van Marion van Buuren. Marion van negentien is spoorloos verdwenen, samen met haar dochtertje Romy, die nog net geen één jaar oud is. Al een paar weken is taal noch teken van hen vernomen. De ex-vriend van Marion – de vader van Romy – is een Alkmaarse crimineel. Hij heeft Marion in het verleden verschillende malen mishandeld. Vanwege hem heeft ze al eens in een blijf-van-mijn-lijfhuis gezeten. Marions ouders vrezen dat de ex met de vermissing van het tweetal te maken heeft, maar de man zegt dat hij van niks weet. Ik ga bij de familie langs om te bekijken of we op een of andere manier kunnen helpen.

Onderweg probeer ik me voor te stellen hoe dat moet voelen. Ik heb zelf twee dochters en een zoon. Mijn oudste dochter is dan zeven jaar: stel dat ik niet zou weten waar ze is. De gedachte alleen al bezorgt me ijskoude rillingen.

Als ouder weet je dat zelfs een korte verdwijning van je kroost al voor razende paniek zorgt. Ooit verloor ik op een druk vliegveld mijn toen driejarige dochtertje uit het oog. In een fractie

van een seconde was ze weggewandeld en opgegaan in de menigte. De vreselijkste scenario's gaan dan door je hoofd. Godzijdank had een vriendelijke stewardess het huilende kleintje gespot en naar de kinderopvang op de luchthaven gebracht. Maar in vijftien minuten was ik vijftien jaar ouder geworden...

TROS *Vermist* bestaat ten tijde van de verdwijning van Marion en Romy krap een jaar en beleeft een vliegende start. Er is midden jaren negentig weinig structurele aandacht voor het fenomeen vermissingen. Bij de politie bestaat er onvoldoende deskundigheid en in de media is de belangstelling meestal van korte duur.

Televisiemaker Loes Leeman ziet die leemte en samen ontwikkelen we TROS *Vermist*, een televisieprogramma dat zich louter bezig zal houden met het zoeken naar verdwenen dieren.

Vermist is nog maar net op de buis als in België de wandaden van Marc Dutroux aan het licht komen. Tijdens een van onze eerste uitzendingen brengen we live het nieuws over de vondst van twee ontvoerde tieners in de kelder van de Belg. Ze zijn nog in leven. Niet veel later worden de lichamen van vier andere vermiste meisjes gevonden.

Nut en noodzaak van informatie over vermissingen is direct helder. Alles om gruweldaden als die van Dutroux in de toekomst te voorkomen.

Een klein jaar later, in 1997, is *Vermist* onder onze leiding uitgegroeid tot een geoliede machine. We zijn veel meer dan alleen een televisieprogramma. We organiseren acties, laten vrachtwagens rijden met de portretten van vermiste kinderen erop en zitten de politie achter de vodden wanneer er te traag wordt opgetreden bij de vermissing van een tiener. Geleidelijk aan beginnen we een instituut te worden.

Loes is daarvan het onbetwiste fundament. Voor dag en dauw schudt ze bij de TROS de beveiliging wakker wanneer ze begint aan een werkdag die tot in de late uurtjes duurt. Op de *Vermist*-redactie bouwt ze een doolhof van metalen archiefkasten, waar de vloer van het TROS-gebouw bijna onder bezwijkt. Letterlijk. Het archief bevat foto's, krantenknipsels, processen-verbaal, uitgeschreven intakegesprekken met achterblijvers, transcripties van interviews, dagboeken van verdwenen mensen, brieven, getuigenissen, tips, rechtbankverslagen en nog veel meer.

Loes en ik beleven hectische jaren, met hoge pieken bij de terugkeer van een dierbare, maar ook met diepe dalen.

Zoals wanneer in 2002 het bericht komt dat Marion en Romy niet meer leven. De inmiddels aan kanker overleden ex van Marion heeft hen al in 1997 vermoord en begraven in de duinen bij hun ouderlijke woonplaats Bergen. Zijn broer liep al die jaren rond met dat macabere geheim. Uiteindelijk kon hij het niet langer voor zich houden vanwege de aanhoudende aandacht voor de vermissing. Vooral ook in TROS *Vermist*.

Loes en het team gaan onverdroten voort. We introduceren in Nederland de Dag van de Vermiste Kinderen, we helpen bij de totstandkoming van het AMBER Alert en we beplakken trams in Amsterdam met de beeltenissen van verdwenen kinderen.

Regelmatig brengen we mensen weer bij hun dierbaren. Dat blijft onze corebusiness. We halen ontvoerde tieners terug uit het Midden-Oosten, vinden de biologische ouders van tientallen geadopteerde kinderen, traceren dood gewaande weglopers en bevrijden minderjarige meisjes uit de klauwen van loverboys.

Af en toe is de afloop van een vermissing hartverscheurend verdrietig. Zoals bij Marion en Romy. De ouders van Marion zullen de moord op hun kind en kleinkind nooit te boven ko-

men. Maar ook in hun zaak zou er nooit duidelijkheid gekomen zijn zonder aanhoudende aandacht. Hoe afschuwelijk de ontknoping ook was.

In dit boek beschrijft Loes een aantal zaken met een ontroerend einde, inclusief een wonderbaarlijke ‘wederopstanding’. Maar ook vermissingen waarbij er na tientallen jaren nog geen enkel spoor is.

In het archief van Loes zitten nog honderden zaken waarbij de achterblijvers nog steeds in voortdurende angst en wanhoop wachten op een teken van hun vermiste familielid of geliefde.

Loes belicht twintig vermissingen: de toedracht, en vooral de emoties waarmee ze gepaard gaan. De radeloosheid, de paniek, het verdriet en de onzekerheid. Maar ook de hoop, die nooit helemaal verdwijnt.

Waargebeurde verhalen, gefingeerde namen.

Loes Leeman verdient een standbeeld voor de vasthoudendheid waarmee ze zich in zoveel vermissingszaken heeft vastgebeten. Voor alle uren die ze met radeloze familieleden aan de telefoon heeft doorgebracht. Soms waren die gesprekken met Loes hun enige houvast. Hun laatste hoop. Zoals ik het een achterblijver eens heb horen zeggen, toen die Loes in de studio voor het eerst in levenden lijve zag: ‘Mevrouw, u hebt mijn leven gered.’

Ik hoop, met Loes, dat dit boek een aanzet zal zijn voor hernieuwde aandacht voor langlopende zaken. En vooral dat het zal leiden tot blijvend medeleven met de achterblijvers, voor wie de pijn nooit slijt. Zoals ik bijna twintig jaar lang aan het slot van iedere uitzending heb mogen zeggen: Kijk naar ze uit, ze kunnen niet gemist worden!

Jaap Jongbloed,
Amsterdam, januari 2019

Hoop

Oscar Hogendorp heeft alles wat zijn hartje begeert. Hij is vijftientwintig jaar oud, knap, sportief, intelligent en komt uit een welgestelde familie. Hij studeert in Leiden en woont bij zijn ouders en zus in een villawijk in Wassenaar. Oscar studeert rechten en haalt hoge cijfers. Mede door zijn gevoel voor humor is hij populair bij zijn Leidse jaarclubgenoten en bij zijn dispuut. Hij maakt deel uit van een hechte vriendengroep en is een graag geziene gast op feesten en partijen. Dit is in een notendop het cv van Oscar die, naast al deze kwalificaties, ook een tevreden mens is.

Maar schijn bedriegt. Op een dinsdagochtend vindt zijn familie bij de post een brief van Oscar. Dat is vreemd, want ze weten niet beter dan dat Oscar, na een feest de dag ervoor, boven zijn roes ligt uit te slapen. Uit het poststempel blijkt dat de envelop in Antwerpen is verstuurd. Als Oscars moeder verbaasd en lichtelijk bezorgd de envelop opent herkent ze direct Oscars handschrift.

Lieve mam, dank je wel voor alles. Ik heb besloten om m'n studie niet af te maken omdat deze mij totaal niet boeit. Ook omdat ik een verdere loopbaan voor een positie in het bedrijfsleven absoluut niet ambieer, ben ik vertrokken. Ik begrijp dat papa en jij dit absoluut niet waarderen en erg slap vinden. Daarom kom ik ook niet terug en zal ik niets van me laten horen totdat ik 'het gemaakt heb'.

Probeer me ook alsjeblieft niet op te sporen. Ik ben jullie erg dankbaar voor de geweldige tijd die ik heb gehad in Wassenaar. Het heeft me nooit aan iets ontbroken.

Ik ben gisteren begonnen met liften tot over de grens. In een havenplaats in Zuid-Europa zal ik me inschepen en naar een ver land varen. Hier aangekomen ga ik een baantje zoeken dat ik echt leuk vind. De bosbouw bijvoorbeeld trekt me enorm aan. Of wie weet, uiteindelijk toch visser.

Lieve ouders, ik hoop dat jullie aan iedereen uit zullen leggen waarom ik deze keuze heb gemaakt. Nogmaals heel veel dank en tot ooit... Oscar

De afscheidsbrief komt voor de familie Hogendorp als een donderslag bij heldere hemel. Oscar kon wat onzeker zijn en had heel soms een depressieve bui, maar dit? Bij het herlezen van de brief rijst het vermoeden dat Oscar deze voor zijn vertrek thuis geschreven heeft. Op zijn kamer, in alle rust. Maar de naam op de envelop is in een beverig handschrift geschreven, alsof hij dit haastig, misschien wel in een trein of in een auto, gedaan heeft. Alles wijst erop dat Oscar zijn afscheid met zorg heeft voorbereid. Zijn moeder denkt aan de laatste gesprekken die ze met haar zoon gehad heeft, ook over zijn toekomst. Ze snapt niet waarom hij haar hier niets over heeft verteld en waarom ze niets heeft aangevoeld. Ze voelt zich op zielsniveau sterk met hem ver-

bonden. Bijna iedere dag dronken ze samen thee en dan voerden ze openhartige gesprekken. Ze dacht dat hij geen geheimen voor haar had en alles met haar deelde. Hij vertrouwde haar niet lang geleden nog toe dat hij zijn relatie met zijn vriendin Melanie beëindigd had omdat ze te veel van elkaar verschilden. Melanie en Oscar leerden elkaar in Leiden kennen op een feest van een wederzijdse vriend. Melanie zat toen nog op de middelbare school en Oscar was eerstejaarsstudent. Oscar leek niet zichtbaar te lijden onder de breuk. Dat was geen reden om ervandoor te gaan. Of toch? Ook was er in de week voor zijn verdwijning wat onderlinge irritatie omdat Oscar een paar keer diep in de nacht, of helemaal niet, thuiskwam en zich voor het diner vergat af te melden. Toen zijn moeder hem erop wilde aanspreken dat hij zich aan de huisregels moest houden, kreeg ze net een vriendin op visite. Oscar bracht hun de thee en vertrok. Blijkbaar voorgoed.

De familie komt bijeen voor een beraad. Inmiddels is het duidelijk dat Oscar zijn biezen heeft gepakt. Op het eerste gezicht is er geen kleding weg. Zijn toiletpullen staan nog in de badkamer. Zijn kamer is op orde en het bed is onbeslagen. Wel heeft Oscar een nieuwe pasfoto achtergelaten. Hij steekt uit zijn verlopen geponste paspoort. Oscar vertelde zijn moeder dat hij pasfoto's moest laten maken voor zijn cv. Waarschijnlijk heeft hij die voor een nieuw paspoort gebruikt. Op de foto staat Oscar anders afgebeeld dan de familie hem kent. Hij kijkt opvallend somber de camera in.

De gezinsleden zijn verbaasd over het besluit van Oscar om zo plotseling te vertrekken. Niemand heeft gemerkt dat hij ongelukkig was en zijn draai niet kon vinden. Wel is het opgefallen dat hij de laatste tijd wat stil kon zijn, maar hij had als kind al van die buien. Vroeger ging Oscar regelmatig met zijn vader op pad om vogels te spotten. Hij had een grote liefde voor de na-

tuur en een bovenmatige interesse in de flora en fauna. Oscar kon urenlang roerloos blijven zitten om vanuit zijn schuilplaats vogels te observeren. Hij kwam niet ongelukkig over, maar hij was wel bedachtzaam en niet altijd even goed te peilen. Oscar was vorig jaar tijdens zijn stage in Londen ook een tijdje zoek. Hij kwam toen anderhalve dag later weer thuis en vertelde tegen zijn studiegenoot dat hij in de haven naar de boten was gaan kijken. Uit Oscars brief blijkt niet dat hij van plan is maar even weg te blijven. Wat heeft hij zich in zijn hoofd gehaald dat hij zomaar vertrekt? Het lijkt zo'n eenzaam besluit.

De familie zit er verslagen bij. Oscars vertrek slaat een diep gat in het gezinsleven. Wat moeten ze doen? Ze willen in dit prille stadium de politie nog niet inschakelen. Bovendien schuwen ze de publiciteit. Dat Oscar zomaar vertrokken is, brengen ze liever niet naar buiten. Voordat ze de politie erbij betrekken, vragen ze eerst aan de vrienden van Oscar of zij iets weten. En Melanie? Heeft zij misschien iets gemerkt van Oscars plannen? Voor Melanie is de verdwijning van Oscar een emotioneel onderwerp. Ze hield veel van hem en heeft zijn vertrek absoluut niet zien aankomen. Op de vraag of Oscar haar soms verteld heeft waar hij is, moet ze het antwoord schuldig blijven. Ze weet ook niet waarom hij op deze manier verdwijnt. Ze kent Oscar als een romantische en oprechte jongen met het hart op de juiste plek en niet als een losbol. Ze weet wel te vertellen dat hij ontevreden was over zijn studie rechten, een richting waar hij op advies van zijn vader voor 'koos'. Volgens Melanie was Oscar meer geïnteresseerd in bijvoorbeeld geschiedenis. Of ornithologie. Zijn studie rechten boeide hem totaal niet en dat is misschien een van de redenen waarom hij de benen heeft genomen. Maar aan de andere kant had Oscar nog zoveel plannen; hij wilde een boot kopen en reizen met zijn huisgenoten die dol op

hem zijn. Oscar was een lieve jongen, niet iemand die mensen pijn zou willen doen. Melanie meent dat Oscar niet veel nodig heeft om gelukkig te zijn. Het leven in de natuur is alles voor hem. Daar is hij gelukkig. Oscar en zij hadden een fijne relatie en ze waren allebei even verdrietig toen die een paar maanden terug strandde. Dat gebeurde toen ze hem bezocht tijdens zijn stage in Londen. Daar bleek dat ze van elkaar vervreemd waren en hun relatie niet meer te redden was. Oscar vond dat ze veranderd was in de periode dat ze elkaar niet gezien hadden en ook zij voelde zich niet meer helemaal senang bij hem. Hun wegen scheidden zich. Melanie denkt dat Oscar na zijn tijd in Londen teleurgesteld was in mensen. Zijn relatie was over, zijn vrienden hadden niet de moeite genomen om langs te komen en bij terugkomst wachtte hem alleen het schrijven van zijn scriptie en in ontvangst nemen van zijn bul.

De laatste keer dat Melanie hem zag was in een café in Leiden. Oscar was zwaar beschonken en liep te lallen met een paar van zijn corpsvrienden. Toen hij Melanie zag liep hij op haar af en fulmineerde dat ze zich er nog over zou gaan verbazen wat hij met zijn leven ging doen. Een opmerkelijke uitspraak die ze destijds niet begreep. Ze vermoedt dat Oscar een nieuw bestaan in India heeft opgebouwd, maar dat is puur intuïtie. Daar, tussen zoveel mensen, kan hij makkelijk en met weinig kosten een nieuwe identiteit aannemen. Dat kan verklaren waarom hij, voor zover bekend, geen geld heeft meegenomen. Oscar kennende heeft hij een vastomlijnd en goed doordacht verdwijningsplan gemaakt.

Melanie denkt dat Oscar het vast heel moeilijk gehad heeft met zijn beslissing om te vertrekken en een nieuw bestaan op te bouwen, want hij is zeer verknocht aan zijn familie. Vooral de pijn en het verdriet die hij zijn ouders aandoet moeten welhaast ondraaglijk voor hem zijn.

De tijd verstrijkt en taal noch teken wordt van Oscar vernomen. Wel krijgen zijn ouders drie maanden nadat Oscar vertrokken is een vreemd telefoontje. Als zijn vader opneemt wordt er niets gezegd en hoort hij alleen wat achtergrondgeluiden. Hij hoort golven en het gebonk van machines. Misschien een boot? De verbinding wordt verbroken. Was het Oscar?

Na twee jaren van stilte besluit Oscars vader dat hij, ondanks Oscars vrijwillige vertrek, iets wil doen om zijn zoon op te sporen. Hij schakelt zijn Rotaryclub in. Er gaat een brief met twee foto's van Oscar uit naar alle Rotarians over de hele wereld:

Oscar Hogendorp wordt sinds twee jaar vermist. Enkele Rotaryvrienden van de vader en moeder van Oscar hebben het initiatief genomen om een spoor van leven van Oscar te verkrijgen.

Wij kunnen en willen niet speculeren, laat staan oordelen, over de redenen van het vertrek van Oscar, noch willen wij Oscar, mocht hij nog in leven zijn, in contact brengen met zijn ouders. Zijn keuze en de door hem gekozen vrijheid respecteren we diep. Maar we achten het meer dan onmenselijk wanneer deze mensen zelfs niet mogen weten of hij nog leeft.

Op deze oproep volgt jammer genoeg geen levensteken van Oscar. Vervolgens bestudeert een handschriftdeskundige op verzoek van zijn familie Oscars afscheidsbrief, in de hoop dat daar enige informatie in schuilt. De analyse luidt dat Oscar niet suïcidaal was toen hij de brief schreef. Mogelijk was hij wel sociaal onzeker. Hans Knoop, de journalist die bekendheid verwierf door de ontmaskering en de arrestatie van oorlogsmisdadiger Pieter Menten, wordt benaderd. Knoop kan niet veel voor de fa-

milie doen. Het was immers Oscars eigen keuze om te verdwijnen. Hij adviseert hun om ambassades te benaderen. Mogelijk heeft Oscar zich daar gemeld of om bijstand gevraagd. Navraag bij ambassades levert echter geen resultaat op. Hoewel Oscar geen enkele affiniteit had met het leger wordt ook het voorselectiecentrum van het Vreemdelingenlegioen in Parijs benaderd. Het Legioen biedt immers jongemannen een kans om in de anonimiteit te verdwijnen. Het antwoord komt van een legionair die rond de datum dat Oscar verdween, toegetreden is:

In de periode 1992/1995 waren er drie Nederlanders in de opleiding 4e Régiment étranger. Twee van hen zijn op medische gronden afgekeurd en teruggekeerd naar Nederland. Daar was Oscar niet bij. De derde ben ik zelf.

Ook de scoutingorganisatie waar Oscar vroeger als padvinder bij zat en waar hij later als begeleider werkte, wordt geraadpleegd. Oscar heeft zich niet gemeld. De scouting neemt een opsporingsposter op in zijn nieuwsbulletin en ze beloven op de jaarlijkse bijeenkomst van alle scoutingorganisaties een rondvraag over Oscar in te lassen.

Langzamerhand breidt de zoektocht zich uit. Een detectivebureau wordt ingeschakeld dat grote landbouw-, visserij- en bosbouwbedrijven over de hele wereld benadert en vraagt of ze Oscar gezien hebben.

Uiteindelijk worden zijn foto en zijn signalement op de site *Vermiste Personen* van TROS *Vermist* geplaatst en een oproep gedaan in het programma. Alles blijft zonder resultaat en de onzekerheid bij de familie groeit.

Vijf jaar na Oscars verdwijning is bij de familie de hoop vervlogen. Het verdriet heeft diepe wonden nagelaten. Op zijn verjaardag zet zijn moeder een annonce in een aantal grote dagbladen in binnen- en buitenland:

Oscar, van harte gefeliciteerd met je 30ste verjaardag. Als je dit leest, geef ons dan een teken van leven. We denken veel aan je. We zijn erg bezorgd, ik mis je zo verschrikkelijk, mijn jongen. Alsjeblieft, laat iets van je horen... Liefs, je moeder.

De jaren gaan voorbij, maar ook in de nieuwe eeuw neemt Oscar geen contact op. Zijn familie en vrienden staan voor een raadsel. Wat is er toch met hem gebeurd? Hoe houdt hij zich in leven? Heeft hij een nieuwe identiteit? Wanneer breekt de dag aan dat hij 'het gemaakt' heeft, zoals hij schreef? Mist hij zijn familie niet? Er is nooit geld opgenomen van zijn bankrekening. Er zijn geen brieven gekomen van zijn verzekering. Hij heeft nergens zijn paspoort laten verlengen. Omdat Oscar staat ingeschreven op het adres van zijn ouders en sinds zijn verdwijning geen zorgverzekering betaalt, trekt het Justitieel Incassobureau aan de bel. Om hier een einde aan te maken is een doodsverklaring nodig maar zolang het overlijden van Oscar niet aan te tonen is, wordt dat een lastige kwestie. Het is een verdrietige situatie voor achterblijvers die nog steeds zo treuren om hun dierbare die in het niets lijkt te zijn opgelost.

Maar dan, eind 2003, komt er via de Rotaryclub een reactie binnen van een man:

Ik zag in het televisieprogramma *Netwerk* een reportage over Kosovo. Sindsdien heb ik hem nog steeds op mijn netvlies

staan: een militair in camouflagepak met helm op en een band om zijn arm met een M erop. De bewuste man lijkt sprekend op Oscar. Hij kwam in beeld aan het begin van de reportage bij het passeren van de grenspost en scande de binnenkomers met een soort metaaldetector.

In het gebouw van de EO bekijkt de moeder van Oscar de aflevering van *Netwerk*. Ze bestudeert scherp de beelden waar de tipgever aan refereerde. Is hij dat? Ze twijfelt. De man lijkt veel op Oscar maar zijn neus is anders. Ze krijgt een kopie, die ze thuis aan haar dochter laat zien. Die ziet ook geen gelijkenis met haar broer. Het is een teleurstelling voor het hele gezin. Oscar is intussen oom geworden, hij heeft neefjes die hij niet kent. Zij kennen hun oom alleen van de foto's die in het familiealbum en op de opsporingsposters van Oscar staan.

De verdwijning van Oscar heeft een grote leegte achtergelaten in zijn directe omgeving. Melanie blijft contact houden met zijn vrienden en zoekt via internet nog steeds naar mogelijke aanwijzingen. Niemand begrijpt iets van zijn onaangekondigde vertrek.

Het verdriet om Oscar is na tien jaar nog steeds even groot of misschien wel groter. Het is voor de achterblijvers onaanvaardbaar dat een dierbare zomaar vrijwillig wegblijft. De familie sluit zich aan bij een vereniging van achterblijvers om met lotgenoten over hun ervaring te praten, maar het leven zonder Oscar blijft een kwelling.

Veertien jaar na Oscars verdwijning besluiten drie van zijn jaargenoten – Ernst-Paul, Julius en Olivier – iets te doen voor hun dierbare vriend die ze nog altijd missen. Ernst-Paul is inmiddels diplomaat en is veel in het buitenland. Julius werkt als jurist in

Duitsland. Ze komen voor een overleg samen op het buitenverblijf van Olivier, die officier van justitie in Limburg is. Het drietal besluit, in overleg met Oscars ouders, een website voor Oscar te laten bouwen om informatie over hem te krijgen en iedereen te laten weten dat hij zoek is.

Ernst-Paul is de laatste die Oscar voor zijn verdwijning gezien heeft. Ze hebben die dag gehockeyd. Tijdens het spel leek hij wat afwezig, maar dat Oscar zo radicaal zou kiezen voor een nieuw leven kon Ernst-Paul toen niet bevroeden. Hij kent Oscar als een levenslustige vent. Vrolijk en altijd in voor een goede grap. Als de vrienden uitgingen gebeurde er vaak iets onverwachts omdat Oscar weer iets uitspookte.

Achteraf gezien waren er wel tekenen dat er iets aan de hand was, beseft Ernst-Paul. Oscar was onrustig en liet weten dat hij van het gebaande pad dat voor hem was uitgestippeld, af wilde stappen. Hij wilde zijn leven niet slijten als jurist op een muf kantoor, maar wilde op zoek naar het avontuur. Ernst-Paul nam dit toen niet serieus. Als mogelijk reisdoel denkt Ernst-Paul aan Canada omdat daar veel bosbouw is, een plek waar je als sterke jongeman zo aan de slag kunt. Maar Alaska is ook een mogelijkheid, want Oscar had het ooit over een gemeenschappelijke vriend die in Alaska een tijd had gevist en daar flink wat geld mee had verdiend. Het onverwachte vertrek van Oscar zit hem dwars omdat hij geen afscheid heeft kunnen nemen, hij hem niet op de schouder heeft kunnen slaan en zeggen: het ga je goed, kerel. Hij vindt het verschrikkelijk dat Oscar hem die mogelijkheid niet gegund heeft.

Ook Olivier kampt met een onaf gevoel, en hij kan zich voorstellen dat het voor de familie nog lastiger is. Iedereen denkt dat Oscar nog leeft, maar waar is hij dan? Dat weten zou al veel rust geven. Maar Oscar laat niets van zich horen. Waarom niet? Oli-